

★ ★ АУЩА ★ ★
КАЩАБРА

The image features the text 'АУЩА КАЩАБРА' in a stylized, pink, serif font. The word 'АУЩА' is positioned above 'КАЩАБРА'. The letter 'А' in 'КАЩАБРА' is decorated with a black and white striped pattern. The letter 'Б' is partially obscured by a black witch hat with a white band. There are four pink stars: two above 'АУЩА' and two above 'КАЩАБРА'.

Мадам Пруџе

Она је моја учитељица и шефица нашег клуба. Делује традиционално, али она је луђа од нас!

Маркус Покус

Мој најбољи друг, иако ме његов гавран баш и не воли. Његова магија је зелена и он обожава шале и апсурдне планове.

Анђела Сезам

Јединствена, као на пример жаба крастача. Њена магија је љубичаста, а она обожава стрипове, видео-игре и да буде другачија.

A girl with long, vibrant blue hair and a mischievous expression is holding a black cat with large yellow eyes. She is wearing a pink top and black leggings with yellow stars. In the background, a candelabra with lit candles hangs from the ceiling.

Оливер Дарк

Држите се подаље од овог клинца. Хоће да буде као његов прадеда, најпознатији ловац на вештице у Мунвилу. Нек проба да нас ухвати!

A girl with short orange hair and large blue eyes is peeking out from behind a purple curtain. She has a surprised or excited expression.

Ана Кадабра

Ово сам ја са својим мачком и својом магијом дуге! Захваљујући њој, у стању сам да решим много проблема... али и да се увалим у још веће.

A girl with a long red braid and a black witch hat is standing with her hands on her hips. She is wearing a yellow shirt and a black skirt. A small purple cat is perched on her hat.

Сара Казам

Она је најстарија у клубу, најбоља ученица... И она која највише заповеда. Њена магија је жута и има шишмиша за љубимца.

Дух
клицуре

Пут ка
граду

Ќокоѕ и
чоколада

Крај ловаца
на вештице

Торањ
олуја

Школа

Муџвил

Пеџине
близнакиџе

Маџмуџова
фарма

Зачараџа
вила

Хаџдов
буџар

Куџа
Аџе Каџабре

Моџструџно
језеро

Стари
храст

Назив оригинала:

Anna Kadabra: Un monstruo en la bañera

by Pedro Mañas and David Sierra Listón

Text copyright © Pedro Mañas, 2020

Illustrations copyright © David Sierra Listón, 2020

© Editorial Planeta, S. A., 2020

Avda. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Права за ово издање © 2024 Вулкан издаваштво

ISBN 978-86-10-05002-8

Ана
КАЩАБРА
Чудовишна авантура

Превела Миа Грубишић

Ух, коначно отварате књигу!

Да сте још мало закаснили, растопила бих се.

Само две боје су остале да плутају у ћупу. И, шта год о нама причали, вештице не одолевају много високим температурама.

У мом случају, чак и мој штапић увене.

Ето тако, ја сам Ана Кадабра, вештица на обуци. Или оно што је од ње остало.

Испоставило се да је врућина стигла у Мунвил, магични град у коме живим. Па, заправо нас је прегазила. Какав умор, какве алергије, какви комарци! Толико су дебели да личе на свраке. Уместо да само убоду, они те нападају.

Али инсекти нису најгори. Топлотни талас је пробудио још страшнија створења.

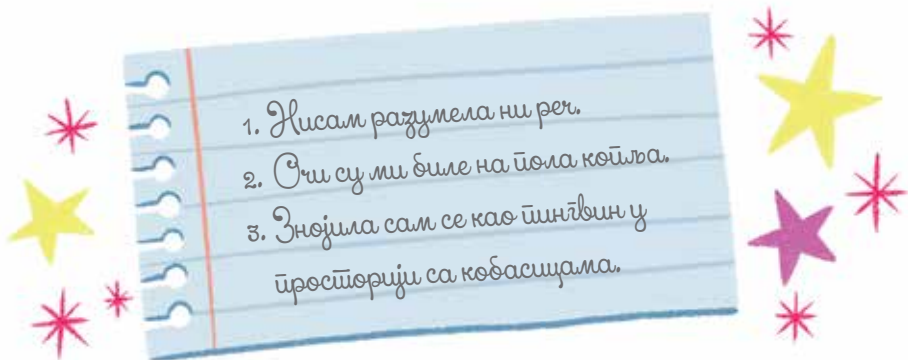
Мораћете да се суочите са њима ако одлучите да наставите да читате!

Све је почело током састанка Клуба пуног месеца. Ми смо четири ученика који изучавају магију после школе у једној оронулој палати. Тог поподнева, Мадам Пруне, наша учитељица, читала нам је веома дебелу књигу. Кило и по чисте досаде.

„Напитак за прочишћавање је

избалансиран сребрним солима и мора да одстоји три ноћи на месечевој светлости. Даље...“, затим је подигла поглед и уперила га право у нас. „Нешто није у реду са вама, децо?!“

Код мене нису биле у реду најмање три ствари:

Али другима је било још горе.

Маркус Покус, мој најбољи пријатељ, био је опкољен комарцима. А он никада не би наудио ниједној животињи. Зато се задовољио да их тера машући штапићем.

Анђела Сезам, која је алергична на полен,

чешала се као луда. Кожа јој је била прекривена пливовима.

Ох, имала је и каубојске чизме уместо патика. Не питајте ме зашто.

Сара Казам, најстарија у групи, била је превише поносна да би се знојила. Зауврат јој се отео огроман зев. А у једном тренутку

нешто јој је побегло из унутрашњости
шешира. Била је то Круела, њен шишмиш,
који се спремао да се кува у сопственом соку.

Остатак екипе наших љубимаца су жаба, гавран и мој мачак Козмо. Али сви су били тако мирни и потиштени да су изгледали као да су препарирани.

„Ах, не претерујте“, рече учитељица.

„Добра чаролија хлађења то поправља зачас!“

Али... пуф, штапић јој је био толико прегрејан да је из њега изашао само облак прашине.

„Па“, накашљала се, постиђена. „Постаје мало вруће. Добро би нам дошао одмор.“

Одмор. То је била магична реч.

Мадам Пруне је одлучила да обустави часове магије током топлотног таласа. Коначно смо имали неколико слободних поподнева!

Сада је недостајала најважнија ствар: да се сложимо око тога шта ћемо забавно да радимо. Нажалост, осим што је то било важно, изгледало је немогуће.

„Да ли бисте желели на екскурзију кроз

шуму?“, предложила сам тог истог поподнева.

„Па да нас поједу комарци?“, упитао је Маркус. „Пре бих отишао на плажу да нешто грицнем.“

„Да тамо напунимо панталоне песком?“, одговорила је Анђела. „Боље да идемо да истражујемо пећине.“

„Шта смо ми, троглодити?“, ругала се Сара. „Требало би да искористимо прилику да вежбамо чини.“

Сара није баш разумела шта значи реч „одмор“.

„Ох, каква компликација!“, успротивила сам се.

Почели смо гласно да се свађамо. Чим су чули мало галаме, наши љубимци су почели да мијаучу, грачу, вриште и цвиле. Свако своје, наравно.

„У реду“, гунђала сам дурећи се.
„Сешћемо на земљу и гледати пролазнике.“
„Зашто то кажеш?“
„Зато што вам се ништа не свиђа!“
„Ни теби се ништа не свиђа!“

Већ смо хтели да бацимо клетву једни на друге када је двоје мале деце прошло поред нас. Носили су купаће костиме, пешкире и спортске торбе.

„Градски базен!“, сви смо се насмејали у исто време.

Одјурили смо кући да узмемо купаће костиме. А онда смо, радосно ускличући, прескочили ограду и отрчали до ивице базена. Док нас стомак спасиоца није зауставио.

Било је као да смо се сударили са летећим балоном. Балоном пуним косе.

„Шта радите овде?“, викнуо је џин када је дошао до даха.

„Дошли смо да пецамо ракове“, нашалила се Анђела. „А шта мислите?“

„Веома смешно“, зарежао је. „Мислим да листе уписани у неку групу школе пливања.“

Одмахнусмо главама. Сви смо знали да пливамо.

„Онда ништа од купања! После шест базен

је отворен само за полазнике школе. Ајде, на освежавање на друго место!“

Правила клуба забрањују коришћење магије за лоше ствари. Иначе бисмо га једним звиждуком претворили у лососа.

„Али...“, побунили смо се.

Више нисмо успели да кажемо ни реч, јер у том тренутку – плус! Неко се управо сударио с нашим ногама и оставио нас у локви. Мало-помало, мехурићи су се растворили у води.

